

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἑξῶτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

ὑπὸ τὸν τίτλον: Καταπληκτικὴ ἀρισότης τοῦ βαδολογικοῦ νόμου, τὸ Ἀ' ἔθνηκὸν Πνεῦμα» τῆς προχθὲς ἀναγράφει μετὰ παραπόνου ὅτι δύο μόνον κτήνη ἀροτριῶντα ἐδηλώθησαν.

Ὡστε κατὰ τὰς πληροφορίας αὐτὰς δύο μόνον κτήνη ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἐπαρχίαν αὐτήν.

Εἰς τὸ τελευταῖόν της φύλλον ἡ «Μέριμα» σχολιάζουσα πολιτικὴν τινα ἐπιστολὴν λέγει ὅτι αἱ κυβερνήσεις καὶ τὰ ἀνακτοβούλια τῆς Εὐρώπης, ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν τὸ ἡμερόβιον τῶν ἑλληνικῶν ὑπουργείων, δὲν ἐμπιστεύονται εἰς αὐτὰ τὰ μυστικά των, διὰ τοῦτο θὰ τὰ πούνε ὅλα τώρα, ἴσω καὶ τὰ μέλλοντα ἀκόμη, εἰς τὸν περιοδεύοντα Βασιλέα μας.

Ἐλθούσης ὅμως ἡ συγὰδελφος ἐν ἱστορικὸν γεγονὸς ὅτι ἐν Ἑλλάδι μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας μεθ' ἧς ῥίπτονται τὰ ὑπουργεία, ἀνατρέπονται ἐπίσης καὶ οἱ θρόνοι καὶ ὅτι κάθε δεκαπενταετίαν ἐπάνω κάτω ἔχομεν καὶ μίαν ἀλλαξοβασίλειαν.

Ἐνθυμεῖται τὸ δημόσιον ὅτι ὁ πρῶτος Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Κυριακὸς διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκλογὴν του διέγραψεν ἐκ τοῦ δημοτικοῦ καταλόγου πολλοὺς γνωστοὺς ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν θὰ τῷ ἐδίδον ψῆφον. Οἱ τοιοῦτοι εἶχον ὀνομασθῇ τότε Βερουτιανοί. Ἐνθυμεῖσθε πόσον τοὺς ἐλυπούμεθα ὅλοι! Δὲν μπορούσαν νὰ πλησιάσουν τὴν κάλπην ὥς νὰ ἦσαν ἀφωρισμένοι.

Οἱ Βερουτιανοὶ ἐν τούτοις τώρα τὸ γλεντοῦν, διότι δὲν καλοῦνται εἰς ἐπιστράτευσιν. Φαντασθῆτε τί κακὸν ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος αὗτός. Ἄν κηρυχθῇ ὁ μετὰ τῆς Τουρκίας πόλεμος καὶ ἡττηθώμεν, ὃ μὴ γένοιτο, δι' ἑλλείψιν δύο τριῶν ταγμάτων, τίς θὰ πταίῃ; Ὁ Κυριακός. Ἐὰν μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ἑθνήκην προσευχὴν του κῆρυξεν νὰ τοῦ φυλάξῃ ὁ θεὸς τὰ ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου τιμίως ἀποκτηθέντα κεφάλαιά του, τώρα ἄς εὐχεται: Κύριε φύλαττε τὴν κεφαλὴν τοῦ Κυριακοῦ σου.

Εἰς τὴν «Παλιγγενεσίαν» ἐδημοσιεύθη ἀφορισμὸς τοῦ Νικοκάδουρα βουλευτοῦ Κερκύρας, φυγαδεύσαντος, ὡς γνωστόν, τὸν υἱόν του εἰς Εὐρώπην.

Ἐν τῷ ἀφορισμῷ αὐτῷ ἀναγινώσκομεν καὶ τὰ ἑξῆς: «Θὰ σὲ ἀποκτείνωμεν μετ' ὁ βλέμμα, μετ' ὁ λόγον, μετ' ὁ χεῖρα, μετ' ὁ πόδα, μετ' ὁ τοὺς ὀδόντας.»

Ἐκ τῆς περικοπῆς αὐτῆς δὲν συνάγεται ἡ θηριωδία τῶν ἀφορισάντων, οἱ ὅποιοι ἐξέλεξαν τόσα εἶδη θανάτων διὰ τὸν βουλευτὴν των, ἀλλὰ τὸ κολοσσαῖον τοῦ κ. Νικοκάδουρα, γνωστοῦ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὡς ἐλέφαντος!

Ὅταν ἔλθουν οἱ ἐκλογαὶς τοῦ Νικοκάδουρα εἰς τὸν τελευταῖον θάνατον (τὸν διὰ τῶν ὀδόντων) θὰ πραγματοποιηθῇ ὁ θυμηδογραφικὸς κατάλογος ξενοδοχείου τὸν ὅποιον εἶχομεν ἀναγνώσει ποτὲ, ἔχοντα μεταξὺ ἄλλων καὶ μπριζόλαις ἐλέφαντος!

ΠΑΛΙΝ

ὁ ἀπαράμιλλος Ἑλλήν διπλωμάτης κ. Διληγιάννης ἔδωκε γυμνὰ τῆς εὐφυΐας του δείγματα. Ἐξέδωκε διπλοῦν φύλλον τῆς Πρωτῆς καὶ παρέθηκε δύο κείμενα μεταφράσεως μιᾶς ἐγκυκλίου τοῦ λόρδου Σκλιςδουρὶ ἀπὸ μαΐου τοῦ 1879, τὸ ἐν ἰδιόκτον τοῦ καὶ τὸ ἄλλο τῆς «Ἑρως» διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ «Ἑρως» εἶχε παραλείψει παραγράφους τινὰς τῆς ἐγκυκλίου καὶ ἄλλας πάλιν συνώψισε δι' ὀλίγων λέξεων.

Φυσικῶς τῷ λόγῳ ἅμα ἀνέγνωμεν τὸ ἐπὶ δύο στηλῶν ὡς ἐπὶ εὐρείας διὰ δύο πρόσωπα κλίνης ἐξηπλωμένον προοίμιον τοῦ Γορτυνίου Ταλλεϋράνδου, ὑπεθέσαμεν ὅτι ὁ ζηλότυπος Τρικουπὴς ἢ ὁ ὅρις Ροῦθης εἶχον ἀποκόψει παραγράφους περιεχομένας κἀνὲν διπλωματικὸν κατόρθωμα τοῦ κ. Διληγιάννη.

Ποῖται δὲ ἦσαν αἱ παραλειφθεῖσαι αὐταὶ παράγραφοι;

Τὸ μὴδὲν λέγον προοίμιον τῆς Ἑγκυκλίου, τὴν ἔχον σημασίαν ὅσῃν καὶ αἱ ρεθερέντσαι τοῦ κ. Διληγιάννη πρὶν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, μολονότι καὶ ἀφοῦ τὸ ἀνοίξῃ ἡ δμι-

λία του είναι συνέχεια βωδής ρεθερέντσας, και μίαν παράγραφον ἐν ἣ μετ' ἀγγλικῆς ὄντως σκαιοτήτος ὁ λόρδος Σαλισβουρύ ἐπέμενε λέγων ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις οὐδέποτε ὑποσχέθη εἰς τὴν ἐλληνικὴν κυβέρνησιν ἐδαφικὴν παραχώρησιν. Καὶ ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν ἐφοβεῖτο μήπως ἡ Ἑλλάς καταστρέψῃ τὴν Τουρκίαν, ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον, μήπως **ἡ Τουρκία καταστρέψῃ τὴν Ἑλλάδα.**

Πρέπει νὰ εὐρεθῇ δηλαδὴ ὁ κ. Τρικούπης εἰς πολὺ μεσολογίτικαις στιγμαῖς ἀπέναντι τοῦ κ. Δεληγιάννη, διὰ νὰ φανῇ τίσον ἐπιεικὲς καὶ νὰ τοῦ ἀποκόψῃ τοιοῦτο δεινὸν κατηγορητήριον, ὅπερ τὸν πρῶτον ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸν μας ἀπεδείκνυε πλὴν ψεύστην καὶ ἀπὸ τὸν κ. Δεληγιάννην, τοσάκις ἐπαναλαβόντα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὅτι ἀν' ἀνεκάλυψε τὸν σιρατὸν ἀπὸ τὸ Δαμοκλὸν, καὶ τὸν Ἀξελὸν ἀπὸ τὴν Μακρυνίτσαν, τοῦτο ἐπραξεν ἐπὶ ῥητῇ ὑποσχέσει τῆς Ἀγγλίας ὅτι θὰ μᾶς γίνουιν προσαρτήσεις!

Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ ὁ χαρίεις Γαρτύριος;

Εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εἶναι δὲν τοῦ ἔμεινε ἄλλο μέσον εὐχαριστήσεως, πλὴν τῆς αὐτοχειρίας.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ.

Μία ἀπὸ τὰς Ἑλένας, τὰς ὁποίας μὲ σεβδᾶν πάντοτε ἔφαλαν ὅλοι οἱ συντάκται τοῦ «Μη Χάνεσαι», πεζογράφοι καὶ ποιηταί, εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸν ἰδικόν της.

Ἡ Γαλάτεια Καστόρχη ἡρᾶσθωνίσθη τὸν Πυγμαλῖωνα Βάμβαν.

Ὁ ἐλεύθερος οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς ἠλαττώθη κατὰ ἐν ἄστρον. Ἀλλὰ τὸ δοῦλον στερέωμα εὗρε τὴν Βασίλισσάν του.

Καὶ ἔπειτα σοῦ ψάλλουν ὕμνους εἰς τὴν ἐλευθερίαν!

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Μὲ τὸ τουφέκι μου 'ς τὸν ὦμο,

Μὲ τὸ μαχαῖρι 'ς τὸ πλευρὸν,

Ἐπ' ἡρὰ τῶν βουνῶν τὸν δρόμον

Κυνῆγι τίποτε ναυρῶ.

Τρυγόνια δυὸ πετοῦν παρέχει

Σὲ πεύκου κάθονται κλαρὶ,

Φιλιοῦνται . . . Γέρνω τὸ τουφέκι,

Ἡ τ σ ἄ ν τ α μου θὰ τὰ χαρῇ.

Μὰ ξάφνω μὲ τὸν λογισμό μου

Εἰς τὴν ἀγάπη μου γυρνῶ,

Ἐτσι 'φιλιούμαστον, Μαργιῶ μου,

Κ' ἐμεῖς . . . : δακρύζω καὶ περνῶ.

Ἀράχνη.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Νέος διδάκτωρ ἐξέφραζε τὴν μακαριότητά του διότι ἀπὸ πηλλάγη ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐξετάσεων.

Ἡ Κυρία τοῦ λέγει :

— Τώρα δὲν σοῦ μένει παρὰ μιὰ καλὴ νύφη.

Ὁ διδάκτωρ ἀπαντᾷ :

— Χρειάζονται καὶ γι' αὐτὸ ἐξετάσεις ;

Ὁ σύζυγος Π. κατήντησε τὸ ὠραῖόν του ἡμισυ, ἄλλοτε εὐτραφὲς καὶ παχουλὸν, πετσί καὶ κόκκαλον.

Εἰς τὰ παράπονα δὲ τῆς λογίας πανθεράς του ἀπήντα διὰ τοῦ ῥητοῦ τοῦ Οὐγῶ :

— *Aimer un être, c' est le rendre transparent.*

Ἀγγλῆ τις ἔλεγεν εἰς φίλην τῆς ἐλληνίδα :

Διατὶ ὅταν γίνεταί γάμος εὐχέσθε : Καὶ σ' τὰ δικά σας ; Καὶ ὄχι : Καὶ σ' τὸν δικόν σας ;

Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι καὶ σ' τὰ δικά σας ὑπεννοεῖται : Κέρατα.

Ἡ ἔντασις τῆς ζηλοτυπίας.

Τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι διακρίνει εἰς τὸν λαίμῳ φίλου του τὰ ψυλοδαγκάματα τῶν ψύλων τῆς συζυγικῆς του κλίνης.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς ἔλεγεν ὁ Γ. εἰς φίλον του ὁμοιάζει ζῶν. Ἀν θέλῃς, ὅρισε σὺ τὸ εἶδος.

Ὁ φίλος : Συνήθως οἱ ἐφευρεταὶ δίδουσι τὸ ὄνομά των.

Εἰς τὸ Ἀρσάκειον ἐξετάζονται δασκάλαι. Μίαν ἐξ αὐτῶν ἡρώτων τίς ἦτο ὁ Ἀλκιβιάδης.

— Ξεύρω κ' ἐγὼ ποῖα ἦτανε ; Ἡ μαμά μου μὲ εἶπε νὰ μὴν ἀνακατώνουμαι σὲ ξέναις ἐννοιαῖς.

Ἐπάλληλός τις ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξαίρωνται ἐκ τῆς ἐπιστρατείας καὶ οἱ χρήσιμοι ὑπάλληλοι.

— Ἡ ἐξάρεσις αὐτῇ, τοῦ ἀπήντησεν ἄλλος, εἶναι ἡ ὀλιγώτερον ἐπιβλαβής, διότι ἐλπίζω νὰ μὴ εὐρεθῇ καμμία περίπτωσις ἐφαρμογῆς.

Φαλακρὸς ἐβασάνιζε ὀκταετὲς παιδίον μὲ τὰς ἀτελευτήτους συμβουλὰς του. Τὸ παιδίον ἀνυπομονῆσαν τοῦ λέγει μὲ θυμὸν :

— Κάμ' αὐτὸ, κάμ' ἐκεῖνο, κάμε τ' ἄλλο, κάμε καὶ σὺ αὐτό.

Καὶ ἔδειξε μὲ τὰ δάκτυλα τὰ μαλλιά του.

Εἰς ἀναγινώσκων εἰς ἄλλον σελίδας μυθιστορήματος ὅταν ἔφθασεν εἰς τὰς ἐξῆς γραμμάς :

— Ἡ Λοδοῖσκα εἶχε καρδίαν χρυσῇν, κόμην ἑργυρᾶν, θέλησιν σιδηρᾶν, χαρακτῆρα χαλκοῦν καὶ ὀφθαλμοὺς σαπφειρίνους.

— Σαπριση ! ἀνεφώνησεν ὁ ἄλλος, δανδῆς βοημὸς, μία τέτοια ἐρωμένη θάτρεχα ἀμέσως σ' τοῦ Διαγγελη νὰ τὴν βάλῃ ἐνέχυρο.